Benke László

Az Isten cseresznyefája

Mikor a méhecskék az Úrnak dolgoznak,
virágról virágra boldogan poroznak
– magasságos egek, örvénylő mélységek! –
kékebbnél is kékebb foltozott kötényén
átsütő Napjával, zöldebbnél is zöldebb
pázsiton lépkedve fénysugár pálcával,
térdén és lábszárán beletörött fűvel,
kicsit majdnem sután, jött a Lehetetlen
s mégis lehetséges. Teljes szerelésben
maga az Isten jött. – Hatalmas koronás,
micsoda erőd van! – bámultam rá bután.
Felséges tenyerén földlabdával egyben
istenszép virágot – de nem ám egy szálat! –
hanem egy királyi udvart is betöltő,
virágjába lobbant cseresznyefát hozott.
S elém tette szépen régi nagy pátronánk,
Gelencsér Mária s gyümölcsoltó apánk,
idős Benke József napfényes kertjébe.
– Ezt a hegyről hoztam, nem is kell ültetned! –
Én meg csak habogtam, ámultam, dadogtam,
néztem az istenfát, néztem az Öreget,
ittam az illatát csaknem térdre hulltan.
– Miatyánk Úristen, ki vagy a mennyekben... –
kezdtem volna nyomban, ő meg csak legyintett:
– Állj fel már a porból! Süket vagy? És vak is?
Emeld föl a fejed, addig, amíg fönn van!
Nézegesd, gyönyörködj, ez itt a helyén van. –
Mit mondjon az ember egy ilyen Istennek?
– Hozott Isten – mondtam. A méhecskék pedig
dönögve dolgoztak, virágról virágra
mézért, cseresznyéért boldogan poroztak.